

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyní Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **M. T.**

zastoupena advokátem JUDr. Jiřím Matznerem
sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**

sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha

**o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 20. 1. 2020,
č.j. MSP-100/2017-ODSK-OTC/15**

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí peněžité pomoci oběti trestné činnosti podle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a změně některých zákonů (dále jen „zákon o obětech trestných činů“ nebo „ZOTČ“), a to pro nesplnění podmínek stanovených v § 24 odst. 1 písm. a), b), odst. 2, 3 zákona o obětech trestných činů.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně se dne 5. 2. 2017 stala obětí zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Tato skutečnost vyplývá z pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2017, č. j. 46 T 6/2017-579. Podle skutkového popisu v trestním rozsudku byla žalobkyně v souvislosti s trestnými činy hospitalizována po dobu 5 dní a v běžném způsobu života byla omezena po dobu dalších asi 10 dnů, celková délka omezení v běžném způsobu života dosáhla asi 15 dní, a nepřesáhla tak dobu tří týdnů požadovanou v § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů pro to, aby mohla být žalobkyně považována za oběť podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů. U žalobkyně se dle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie rozvinula lehká psychická újma, u níž nebylo třeba odborné psychiatrické a psychologické pomoci. Tato duševní porucha tedy podle žalovaného nemohla naplnit znaky ublížení na zdraví ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, neboť jedním z těchto znaků je, že daná porucha zdraví nebo jiné onemocnění vyžaduje lékařské ošetření.
3. Podle žalovaného orgány činné v trestním řízení nedospěly k závěru, že by v případě žalobkyně újma na zdraví vzniklá v souvislosti se spáchanými trestnými činy dosáhla intenzity ublížení na zdraví ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů. Žalovaný uvedl, že byl při rozhodování vázán skutkovým popisem a právní kvalifikací jednání pachatele, k nimž dospěl soud v pravomocném odsuzujícím rozsudku, a proto nemohl mít u žalobkyně za naplněné podmínky stanovené v § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů pro oběť, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů, natož podmínky stanovené v § 24 odst. 3 zákona o obětech trestných činů pro oběť, již byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů. V důsledku toho žalobkyně nesplňovala podmínky stanovené pro poskytnutí peněžité pomoci oběti uvedené v § 24 odst. 1 písm. a), popř. b) zákona o obětech trestných činů, a proto žalovaný nemohl žalobkyni poskytnout peněžitou pomoc ani podle § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, neboť aplikace tohoto zákonného ustanovení je vázána na splnění podmínek stanovených v § 24 zákona o obětech trestných činů. Žalovaný nemohl žalobkyni peněžitou pomoc přiznat, a to ani částečně, a proto její žádost zamítl.
4. V žalobě v **prvním žalobním bodě** žalobkyně namítla, že žalovaný ve skutečnosti rozhodoval o dvou rozdílných žádostech o poskytnutí peněžité pomoci oběti trestných činů. Žalovaný sice uvedl, že žalobkyně podala žádost dne 1. 6. 2017 a tuto změnila svým podáním ze dne 16. 7. 2019, žalobkyně má však za to, že podala dvě samostatné žádosti - dne 1. 6. 2017 žádala o poskytnutí peněžité pomoci ve výši paušální částky a žádostí ze dne 16. 7. 2019 žádala o poskytnutí peněžité pomoci oběti trestného činu v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č. j. 9 As 423/2018-29 ve spojení s ustanovením § 28 odst. 1 písm. b), odst. 2 zákona o obětech trestných činů, přičemž v této druhé žádosti byla důvodem přiznání nároku na majetkovou i nemajetkovou újmu existence již pravomocného odsuzujícího rozsudku.
5. Ve **druhém žalobním bodě** žalobkyně namítla, že se žalovaný vůbec nezabýval skutečností, že, jak doložila v žádosti ze dne 16. 7. 2019, je odsouzený (pachatel trestné činnosti)

nemajetný a není schopen uhradit ničeho ze soudem přiznané nemajetkové újmy. Žalovaný vycházel při posouzení obou jejích žádostí pouze ve smyslu zákona o obětech trestných činů, aniž by se jakkoliv zabýval oprávněností druhé žádosti ze dne 16. 7. 2019.

V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019 č. j. 9 As 423/2018 - 29. Podle žalobkyně žalovaný při rozhodování o žádostech postupoval zcela formalisticky. Jeho výklad zákonných ustanovení zákona o obětech trestných činů se zjevně přiči účelu právní úpravy, která za oběť ve smyslu zákona o obětech trestných činů považuje též osobu, které bylo ublíženo na zdraví a přitom jí byla způsobena nemajetková újma.

6. Ve **třetím žalobním bodě** žalobkyně namítla, že neobstojí ani argumentace žalovaného, že celková délka jejího omezení v běžném způsobu života dosáhla asi 15 dnů, a proto nemohla být považována za oběť podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů. Žalovaný opomněl skutečnost, že žalobkyně, která byla v pracovní neschopnosti v období od 5. 2. 2017 do 12. 2. 2017 včetně, pracovní neschopnost ukončila dobrovolně a následně čerpala týden dovolenou. K tomuto postupu se uchýlila z toho důvodu, že nechtěla přijít o peníze, které potřebovala k zaplacení nájmu. Na podporu tohoto argumentu žalobkyně citovala komentář k zákonu o obětech trestných činů. Nadto uvedla, že útokem utrpěla hlubokou ránu kousnutím dolního rtu délky asi 2 cm s ranou kousnutím v předsíni ústní v oblasti uzdičky asi 1 cm a toto poranění mělo za následek, že má na uvedeném místě viditelnou jizvu. V posuzovaném případě se tedy jedná nikoliv o ublížení na zdraví, ale o těžké ublížení na zdraví, jelikož žalobkyně byla jednáním odsouzeného zohyzděna. Existence jizvy, která jí hyzdí na obličeji, jí neustále připomíná trestnou činnost, která na ní byla spáchána. Žalobkyně na tomto místě odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 8 Tdo 116/2017. Má za to, že splňuje podmínky stanovené v ustanovení § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů.
7. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně namítla, že žalovaný opomněl ustanovení § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů, podle kterého má právo na peněžitou pomoc oběť trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti a dítě, které je obětí trestného činu týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), kterým vznikla nemajetková újma. Mezi tyto trestné činy patří mj. trestný čin znásilnění podle ustanovení § 185 trestního zákoníku, přičemž žalobkyni byla rozsudkem přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč. Žalobkyně tak má za to, že podmínky uvedené v § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů naplňuje.
8. V **pátém žalobním bodě** žalobkyně namítla, že neobstojí argumentace žalovaného, že nevyhledala odbornou pomoc. Žalobkyně s odstupem času vyhledala odbornou pomoc a absolvovala pět sezení v Bílém kruhu bezpečí. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. 3 Tdo 1426/2017 pro přiznání nemajetkové újmy na zásah do osobnostních práv se v případě trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nevyžaduje vznik posttraumatické stresové poruchy, neboť závažnost zásahu do práva na osobní integritu vyjadřuje již samotná povaha a závažnost těchto trestných činů.
9. Následně žalobkyně uvedla, že jednáním odsouzeného byla porušena její práva vyplývající z Listiny základních práv a svobod, a má tak právo a nárok na odškodnění ze strany státu ve formě poskytnuté finanční pomoci. Žalobkyně je obětí i ve smyslu čl. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. 10. 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu. Žalovaný se měl při posouzení daného případu zabývat také následky jednání odsouzeného. Žalobkyně

trpí úzkostmi, strachem z cizích lidí, strachem pohybovat se sama venku a nemožností navázat partnerský vztah a tím i podstatně sníženou možností založení rodiny.

10. Žalobkyně uzavřela, že splňuje podmínky uvedené v ustanovení § 24 odst. 1 písm. a), b), a d) zákona o obětech trestných činů, případně i § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, a žalovaný tak při rozhodování postupoval nesprávně a v rozporu s tímto zákonem.

II. Vyjádření žalované

11. Žalovaný nejdříve zrekapituloval průběh správního řízení, obsah listin, ze kterých při rozhodování vycházel, i samotné důvody napadeného rozhodnutí, načež se konkrétně vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům. K **prvnímu žalobnímu bodu** uvedl, že podání žalobkyně ze dne 16. 7. 2019 posoudil podle jeho obsahu jako doplnění žádosti podané dne 1. 6. 2017. I v případě, kdy by byla vedena dvě samostatná řízení, limit výše peněžité pomoci, která by mohla být teoreticky poskytnuta, stanovený v § 28 odst. 1 zákona o obětech trestných činů, by byl plně vyčerpán nárokem uplatněným podáním ze dne 16. 7. 2019. Žalobkyni by tak nebylo možno poskytnout peněžitou pomoc ve výši paušální částky 50 000 Kč podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů a vedle toho též peněžitou pomoc ve výši náhrady škody a nemajetkové újmy přiznané žalobkyni pravomocným odsuzujícím rozsudkem (přesahující limity v § 28 odst. 1 zákona o obětech trestných činů.).
12. Ke **druhému žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že důvodnost nároku na poskytnutí peněžité pomoci je posuzována podle toho, zda oběť trestného činu splňuje podmínky stanovené v § 24 zákona o obětech trestných činů, popř. podmínky v dalších ustanoveních tohoto zákona; nemajetnost pachatele přitom nemá na rozhodnutí o přiznání peněžité pomoci žádný vliv.
13. Ke **třetímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že podle § 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán. Takovým rozhodnutím o předběžné otázce je v tomto případě odsuzující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2017, č. j. 46 T 6/2017-579, ve kterém trestní soud nedospěl k závěru, že by bylo žalobkyni v souvislosti trestným činem způsobeno ublížení na zdraví ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, natož těžká újma na zdraví ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů. Žalovaný není orgánem činným v trestním řízení a nemůže měnit právní kvalifikaci předmětného trestného činu, k níž dospěl soud v odsuzujícím rozsudku. Žalovaný tedy ani nemůže rozhodovat o tom, zda např. zranění spočívající v prokousnutí rtu žalobkyně způsobilo žalobkyni těžkou újmu ve smyslu zohyždění, neboť o závažnosti způsobené újmy a z ní vyplývající právní kvalifikaci trestného činu již rozhodl soud v pravomocném odsuzujícím rozsudku, kterým je žalovaný podle § 57 odst. 3 s. ř. vázán.
14. Ke **čtvrtému žalobnímu bodu** žalovaný poznamenal, že oběti ve smyslu § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů lze v souladu s § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů poskytnout peněžitou pomoc pouze na úhradu nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy, a to až do celkové výše 50 000 Kč. Poskytnutí této formy peněžité pomoci je tedy takto striktně účelově vázáno.
15. Žalovaný shrnul, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro poskytnutí peněžité pomoci uvedené v § 24 odst. 1 písm. a), popř. b) zákona o obětech trestných činů. Žalobkyni též nelze poskytnout peněžitou pomoc jakožto oběti podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů, neboť tato forma peněžité pomoci je určena pouze na úhradu

nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy. Z těchto důvodů žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci soudem

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
17. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
18. Podle § 57 odst. 1 s. ř. *jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.*
19. Podle § 57 odst. 3 s. ř. *rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.*
20. Podle § 2 odst. 2 zákona o obětech trestných činů *obětí se rozumí fyzická osoba, které bylo nebo mělo být trestným činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková nebo nemajetková újma nebo na jejíž úkor se pachatel trestným činem obohatil.*
21. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů *právo na peněžitou pomoc má oběť, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví.*
22. Podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů *právo na peněžitou pomoc má oběť, které byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví.*
23. Podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů *právo na peněžitou pomoc má oběť trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti a dítě, které je obětí trestného činu týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), kterým vznikla nemajetková újma.*
24. Podle § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů *ublížením na zdraví se pro účely tohoto zákona rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje nejméně po dobu tří týdnů obvyklý způsob života oběti a který vyžaduje lékařského ošetření.*
25. Podle § 24 odst. 3 zákona o obětech trestných činů *těžkou újmou na zdraví se pro účely tohoto zákona rozumí jen vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění. Za těchto podmínek je těžkou újmou na zdraví a) zmrzačení, b) ztráta nebo podstatné snížení pracovní způsobilosti, c) ochromení údu, d) ztráta nebo podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí, e) poškození důležitého orgánu, f) zohyzdění, g) vyvolání potratu nebo usmrcení plodu, h) mučivé útrapy, nebo i) porucha zdraví trvající nejméně po dobu 6 týdnů.*
26. Podle § 25 odst. 1 zákona o obětech trestných činů *peněžitá pomoc spočívá v jednorázovém poskytnutí peněžité částky k překlenutí zhoršené sociální situace způsobené obětí trestným činem. Peněžitá pomoc oběti uvedené v § 24 odst. 1 písm. d) spočívá v úhradě nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy.*

27. Podle § 26 odst. 1 zákona o obětech trestných činů *peněžitá pomoc se poskytne, jestliže pachatel trestného činu, kterým byla způsobena škoda na zdraví nebo nemajetková újma, byl uznán vinným nebo zproštěn obžaloby pro nepřítelnost.*
28. Podle § 28 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů *peněžitá pomoc se poskytne na žádost oběti uvedené v § 24 odst. 1 písm. a) v paušální částce 10 000 Kč nebo ve výši, která představuje obětí prokázanou ztrátu na výdělku a prokázané náklady spojené s léčením, snížené o součet všech částek, které oběť z titulu náhrady škody již obdržela; peněžitá pomoc nesmí přesáhnout ve svém součtu částku 200 000 Kč.*
29. Podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů *peněžitá pomoc se poskytne na žádost oběti uvedené v § 24 odst. 1 písm. b) v paušální částce 50 000 Kč nebo ve výši, která představuje obětí prokázanou ztrátu na výdělku a prokázané náklady spojené s léčením, snížené o součet všech částek, které oběť z titulu náhrady škody již obdržela; peněžitá pomoc nesmí přesáhnout ve svém součtu částku 200 000 Kč.*
30. Podle § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů *peněžitá pomoc se poskytne na žádost oběti uvedené v § 24 odst. 1 písm. d) na úhradu nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy, a to až do celkové výše 50 000 Kč, pokud jí nebyla peněžitá pomoc poskytnuta již podle písmene a) nebo b).*
31. Podle § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů *jestliže o náhradě škody nebo nemajetkové újmy bylo již rozhodnuto pravomocným rozsudkem, je výše způsobené škody nebo nemajetkové újmy zjištěná v rozsudku závazná pro stanovení peněžité pomoci v rozsahu, v jakém již bylo o náhradě škody nebo nemajetkové újmy rozhodnuto.*
32. V **prvním žalobním bodě** žalobkyně namítala, že žalovaný neměl její žádost ze dne 16. 7. 2019 posuzovat jako změnu žádosti ze dne 1. 6. 2017, ale jako novou, samostatnou žádost o poskytnutí peněžité pomoci.
33. V žádosti ze dne 1. 6. 2017 žalobkyně uplatnila na základě přiloženého formuláře nárok na peněžitou pomoc obětím trestné činnosti. K žádosti přiložila usnesení o nároku na právní pomoc poskytovanou zmocněncem bezplatně a zejména pak usnesení o zahájení trestního stíhání a lékařské zprávy dokládající její zranění a pracovní neschopnost, jež měla být způsobena trestným činem. Žalobkyně taktéž doložila znalecký posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství.
34. V žádosti ze dne 16. 7. 2019 žalobkyně uvedla, že ve věci byl vydán pravomocný odsuzující rozsudek, na základě kterého žalobkyně uplatnila své právo na náhradu přiznané majetkové i nemajetkové újmy. Při provádění exekuce však bylo následně zjištěno, že je odsouzený nemajetný a exekuce byla dne 10. 4. 2019 skončena. Žalobkyně proto i na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č. j. 9 As 423/2018-29 uvedla, že má nárok na peněžitou pomoc od státu a žalovanému navrhla, aby jí byla přiznána peněžitá pomoc tak, jak jí byla přiznána rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 46 T 6/2017, tedy ve výši 10 887 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od právní moci rozsudku trestního soudu, bolestné ve výši 18 630 Kč a nemajetková újma ve výši 500 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od právní moci rozsudku trestního soudu. Žalovaný druhou žádost žalobkyně posoudil jako tzv. změnu první žádosti a o obou těchto podáních rozhodl napadeným rozhodnutím.
35. V rámci vypořádání tohoto žalobního bodu soud nejprve obecně uvádí, že podle § 37 odst. 1 s. ř. se podání, tedy i žádost žalobkyně, *posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.* Totožně hovoří i judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 5. 2018, č. j. 22 A 70/2016-557). Žalovaný postupoval

správně, zcela ve smyslu výše uvedené právní úpravy a judikatury a zejména i ve smyslu zákona o obětech trestných činů, jestliže žádost žalobkyně ze dne 16. 7. 2019 posoudil jako změnu první žádosti.

36. Ustanovení § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, na jehož základě byla podána druhá žádost ze dne 16. 7. 2019, totiž není samo o sobě právním základem pro poskytnutí peněžité pomoci, nýbrž pouze usnadňuje pozici oběti trestného činu v řízení o žádosti o peněžitou pomoc při vyčíslení škody či nemajetkové újmy. Pokud je škoda či nemajetková újma určena pravomocným rozhodnutím soudu, poškozený ji nemusí dále dokazovat.
37. Smyslem a účelem zákona o obětech trestných činů není nahrazení veškerých škod způsobených oběti trestného činu; ty mohou dosahovat řádově i několika milionů Kč. *„Primárním účelem ZOTČ je překlenutí tíživé sociální situace oběti trestné činnosti (§ 25 odst. 1 ZOTČ). Zákonodárce stanovil horní limity peněžité pomoci (viz § 28 odst. 1 ZOTČ), které nasvědčují tomu, že nahrazena nemá být veškerá způsobená škoda (či újma), ale pouze škoda ve výši, která napomáhá oběti překlenout její tíživou sociální situaci. Na uvedeném nic nemění ani to, že peněžitá pomoc ze strany státu plní (částečně) i funkci reparační, a to zejména s ohledem na § 25 odst. 2 ve spojení § 33 ZOTČ (k tomu srov. Jelínek, J. a kol. Zákon o obětech trestných činů: komentář s judikaturou. Praha: Leges, 2014, s. 19, 142). [15] Naplnění hlavního účelu peněžité pomoci spočívajícího v překlenutí tíživé sociální situace oběti zajišťují primárně limity peněžité pomoci stanovené zákonodárcem. Významné omezení výše peněžité pomoci lze spatřovat v zákonném určení výše paušálních částek či maximální výše peněžité pomoci [viz § 28 odst. 1 písm. a) – d) ZOTČ], tj. např. ve výši 10 000 Kč, 50 000 Kč, 175 000 Kč, 200 000 Kč anebo 600 000 Kč. Při vyplacení peněžité pomoci tak nedojde k nahrazení části škody, která převyšuje limity obsažené v § 28 odst. 1 ZOTČ.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 As 120/2018-31)
38. Nejvyšší správní soud taktéž v minulosti uvedl, byť pouze ve vztahu k oběti, které byla ve smyslu § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů způsobena v důsledku trestného činu těžká újma na zdraví, že tato oběť má tři možnosti. *„Buď prokáže pouze tolik, že je obětí trestného činu a byla jí způsobena těžká újma na zdraví, a bude jí přiznána peněžitá pomoc v paušální částce 50 000 Kč. Nebo navíc ještě doloží prokázanou ztrátu na výdělku či prokázané náklady spojené s léčením, snížené o součet všech částek, které z titulu náhrady škody již obdržela, a obdrží peněžitou pomoc v této prokázané výši až do částky 200 000 Kč. Nebo konečně doloží, že pravomocným rozsudkem již bylo rozhodnuto o náhradě škody nebo nemajetkové újmy, a obdrží peněžitou pomoc v této pravomocně přiznané výši až do částky 200 000 Kč. Její nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy vůči pachateli pak přejde podle § 33 zákona na stát, a to v rozsahu poskytnuté peněžité pomoci.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č. j. 9 As 423/2018-29)
39. Citované závěry je možné zobecnit tak, že oběti bude buď přiznána příslušná peněžitá pomoc v paušální částce s dalšími jednotlivými modifikacemi dle jejího přiřazení k příslušnému okruhu oprávněných osob (obětí), případně úhrada prokázaných nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy, anebo (nikoliv zároveň), pokud doloží pravomocné rozhodnutí o náhradě škody nebo nemajetkové újmy, obdrží peněžitou pomoc v této pravomocně přiznané výši až do výše maximální částky uvedené v ustanovení § 28 odst. 1 zákona o obětech trestných činů.
40. Ze shora citovaných ustanovení a judikurního závěru Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že pro samotné přiznání nároku na peněžitou pomoc podle zákona o obětech trestných činů není podstatné, zda oběť trestného činu prokáže (na základě předložených

důkazů), že jí způsobená škoda byla vyšší než uvedené limity, jelikož ministerstvo spravedlnosti je při rozhodování vázáno horní hranicí peněžitě pomoci a nemůže přiznat pomoc ve vyšší výši.

41. Jinými slovy řečeno, žalobkyně byla před vydáním pravomocného rozhodnutí ve věci oprávněna požádat stát o peněžitou pomoc ve výši paušální částky uvedené v ustanovení § 28 odst. 1 zákona o obětech trestných činů, což také učinila žádostí ze dne 1. 6. 2017. Ve chvíli, kdy disponovala pravomocným rozhodnutím ve věci, které jí jakožto poškozené přiznávalo náhradu majetkové a nemajetkové újmy v celkové výši 735 017 Kč, mohla svou žádost ze dne 1. 6. 2017 změnit ve smyslu ustanovení § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů – právě to žalobkyně učinila žádostí ze dne 16. 7. 2019. Pokud by žalovaný posoudil její druhou žádost jako samostatné podání a zahájil o ní nové samostatné správní řízení, přestože je limitován výši maximální souhrnné částky (za obě tato řízení dohromady), které by žalobkyni *in eventum* mohl přiznat (viz ustanovení § 28 odst. 1 zákona o obětech trestných činů), postupoval by v rozporu se zásadou hospodárnosti zakotvenou v ustanovení § 6 odst. 2 s. ř. Postupu žalovaného tak v tomto směru nelze ničeho vytknout. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný rozhodl o celé žádosti žalobkyně v rozsahu obou jejích podání, jimiž požadovala poskytnutí pomoci v zákonem určené maximální výši, resp. dle žádosti ze dne 16. 7. 2019 dokonce ve vyšší než maximální možné výši. Takový procesní postup žalovaného nemohl nikterak zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobkyně.
42. Ve vztahu ke **druhému žalobnímu bodu** soud předně považuje za potřebné zdůraznit, že zákon o obětech trestných činů je nutno vykládat dle smyslu a účelu této právní úpravy, které jsou vyjádřeny zejména v jeho důvodové zprávě, projednané v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR jako sněmovní tisk 617/0. V této důvodové zprávě zákonodárce k pohnutkám, které jej vedly k přijetí komplexní právní úpravy upravující práva obětí trestných činů, jak jsou definovány v § 2 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, uvedl, že *„[a]ž teprve novější právní úpravy jsou ovlivňovány trendem posilování práv obětí, což souvisí právě s poznatky viktimologickými, a také s postupným rozšiřováním účelu trestního řízení (srov. § 1 tr. řádu, § 3 odst. 7 zákona o soudnictví ve věcech mládeže), a potažmo i s koncepcí restorativní justice. Celosvětový trend posilování práv obětí je logickým důsledkem selhání státu v oblasti ochrany fyzických osob před pachateli trestných činů. Oběti je třeba věnovat péči a tím zmírnit dopad trestného činu na její osobnost a kompenzovat újmu tím vzniklou. Oběť by se tak vedle jejího procesního postavení měla stát subjektem zvláštní péče ze strany státu. (...) Mluví-li se o oběti, zdůrazňuje se fakt, že v důsledku trestného činu (činu jinak trestného) vznikla fyzické osobě újma, a proto by trestným činem postižená osoba měla mít taková práva, která zajistí, že s ní bude zacházeno s ohledem na způsobenou újmu, ze strany státu jí bude nabídnuta a popř. poskytnuta určitá péče, a alespoň v některých případech jí bude újma kompenzována. Proto může (a zpravidla bude) mít oběť i postavení poškozeného v trestním řízení.“*
43. Ke smyslu a účelu zákona o obětech trestných činů se v minulosti opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 As 297/2017 – 26 konstatoval, že *„zákon o obětech trestných činů byl přijat s cílem zlepšit postavení obětí, zejména tak, aby s nimi bylo zacházeno s respektem k jejich osobnosti, citlivě s ohledem na situace, v jakých se (nikoliv vlastní vinou) nachází, a způsobem, který jim nepřivodí další újmu. Spolu s tím byl též zdůrazněn aspekt, aby byla obětí trestných činů poskytnuta pomoc, a to včetně pomoci peněžní (viz důvodová zpráva k zákonu o obětech trestných činů). Co se pak týče základních principů, na nichž je poskytování peněžitě pomoci vystavěno, platí, že primárním účelem peněžitě pomoci je překlenutí zhoršené sociální situace způsobené obětí trestným činem,*

jak uvádí § 25 zákona o obětech trestných činů. Zároveň však lze dovodit také sekundární účel peněžité pomoci, jímž je (byť částečná) reparace újmy, která byla oběti trestným činem způsobena (viz Gřivna, T., Šámal, P., Válková, H. a kol.: Zákon o obětech trestných činů. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014). Uvedené lze dovodit též z obecného účelu tohoto zákona, kterým je (mimo jiné) zlepšení postavení osob poškozených trestným činem při uplatňování nároku na náhradu škody či nemajetkové újmy.“ V rozsudku ze dne 29. 1. 2019, č.j. 9 As 423/2018-29 tentýž soud doplnil, že žalovaný „je při svém rozhodování vázán zásadou v pochybnostech ve prospěch oběti (in dubio pro victimae), neboť smyslem zákona je zmírnit dopady spáchaného trestného činu na život obětí a naplnit celosvětový trend posilování práv obětí zmíněný i v důvodové zprávě k zákonu. Navíc celý zákon o obětech trestných činů je koncipován tak, aby se postavení obětí trestných činů zlepšilo. Tyto výchozí principy subsidiarity, reparace a rozhodování ve prospěch obětí musí stěžovatel ve svém rozhodování ctít a dodržovat.“

44. Přestože žalovaný návrhu žalobkyně na poskytnutí peněžité pomoci nevyhověl a peněžitou pomoc jí nepřiznal, soud neseznal, že by při rozhodování v projednávané věci postupoval proti účelu zákona vymezenému shora. Žalovaný nepostupoval ani přehnaně formalistickým způsobem, neboť se řídil dikcí příslušných zákonných ustanovení, která zcela jednoznačně definují, koho lze pro účely zákona o obětech trestných činů, a tedy i pro účely poskytnutí peněžité pomoci dle tohoto zákona, považovat za oběť (srov. § 24 zákona o obětech trestných činů), a stanoví, jaká výše peněžité pomoci se oběti poskytne (srov. § 28 zákona o obětech trestných činů). Nebylo v rozporu s účelem zákona a ani přílišným formalismem, pokud žalovaný neshledal, že žalobkyně obětí trestného činu ve smyslu zákona o obětech trestných činů nebyla, přičemž tento svůj závěr náležitě odůvodnil.
45. Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný nevzal v potaz nemajetnost odsouzeného a to, že není schopen uhradit žalobkyni ničeho ze soudem přiznané (náhrady) nemajetkové újmy, soud musí ve shodě se žalovaným konstatovat, že případná nemajetnost osoby pachatele (odsouzeného) není pro posouzení žádosti o přiznání peněžité pomoci podle zákona o obětech trestných činů rozhodná. Stěžejní při posuzování žádosti je skutečnost, zda oběť trestného činu splňuje podmínky stanovené v § 24 zákona o obětech trestných činů, tedy zda splňuje podmínky oprávněného žadatele, jenž má právo na peněžitou pomoc, resp. zda jsou splněny další předpoklady poskytnutí peněžité pomoci (srov. § 26 zákona o obětech trestných činů) či nikoliv (srov. § 27 zákona o obětech trestných činů). Až po tomto vyhodnocení žalovaný určí výši peněžité pomoci (srov. § 28 zákona o obětech trestných činů, eventuálně § 29 zákona o obětech trestných činů). Zákon o obětech trestných činů nezakládá právo poškozeného trestným činem nárokovat přiznanou náhradu škody či peněžitou pomoc v paušální výši s ohledem na případnou nemajetnost pachatele trestného činu. Žalovaný proto nepochybil, jestliže nemajetnost odsouzeného v napadeném rozhodnutí neposuzoval, jelikož tato skutečnost nebyla pro přiznání peněžité pomoci žalobkyni rozhodná.
46. Jak soud již uvedl výše, přiznání náhrady nemajetkové újmy v pravomocném odsuzujícím rozsudku nezakládá automatický nárok poškozeného na proplacení soudem přiznané náhrady podle § 28 odst. 2 zákona o obětech trestných činů. Pro poskytnutí peněžité pomoci je rozhodné, zda je možné poškozeného považovat za oběť ve smyslu zákona o obětech trestných činů (srov. § 24 a § 28 zákona o obětech trestných činů). V případě, že poškozený nesplňuje podmínky uvedené v § 24 zákona o obětech trestného činu, nelze jej považovat za osobu oprávněnou žádat o peněžitou pomoc ve smyslu tohoto zákona. To je

i případ žalobkyně, ohledně níž žalovaný dospěl k závěru, že není osobou spadající do okruhu oprávněných žadatelů ve smyslu § 24 zákona o obětech trestných činů. S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje.

47. Ve **třetím žalobním bodě** žalobkyně namítla, že pracovní neschopnost trvající od 5. 2. 2017 do 12. 2. 2017 ukončila dobrovolně a další týden čerpala z finančních důvodu dovolenou, a proto měl žalovaný konstatovat, že byla obětí ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů.
48. Soud v této souvislosti považuje za nutné zdůraznit, že v posuzovaném případě byl žalovaný postaven do situace, kdy trestní řízení soudní bylo již pravomocně skončeno odsuzujícím rozhodnutím. Vydání napadeného rozhodnutí tak bylo přímo vázáno na řešení otázky, o které nepřísluší žalovanému rozhodovat, tj. na rozhodnutí trestního soudu (srov. § 57 odst. 1 s. ř.), jímž byl žalovaný při rozhodování o žádosti žalobkyně vázán (srov. § 57 odst. 3 s. ř.). Žalovaný byl přitom vázán nejen právní kvalifikací trestných činů, ale také i skutkovým popisem uvedeného protiprávního jednání obsaženým v rozsudku Městského soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 46 T 6/2017.
49. Žalovaný při rozhodování v projednávané věci správně vycházel zejména z obsahu rozsudku Městského soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 46 T 6/2017, ale taktéž i ze spisového materiálu vedeného v trestním řízení a v neposlední řadě i ze skutečností, jež sama žalobkyně uvedla a případně doložila k žádosti ze dne 1. 6. 2017, změněné podáním ze dne 16. 7. 2019. Není sporu o tom, že žalobkyně si neschopenku nechala ukončit na vlastní žádost, nicméně z výroku rozsudku Městského soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 46 T 6/2017, kterým je žalovaný ve smyslu § 57 odst. 3 s. ř. vázán, rovněž vyplývá, že si zranění žalobkyně *„vyžádalo lékařské ošetření s pětidenní hospitalizací a poškozenou dále omezovalo v běžném způsobu po dobu dalších nejméně 10 dnů, kdy zůstala v domácím ošetření.“* Ze žádných dalších listin založených ve správním spise a ostatně ani z listin předložených žalobkyní v rámci nyní projednávané žaloby však není možné dovodit, že omezení žalobkyně v běžném způsobu života trvalo nejméně tři týdny, jak předpokládá ustanovení § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů. Žalobkyně tedy tuto skutečnost ničím nedoložila, a žalovaný tudíž neměl jinou možnost než vycházet z obsahu pravomocného rozsudku Městského soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 46 T 6/2017, kde je jednoznačně uvedeno, že byla v běžném způsobu omezena nejméně 15 dnů. Skutečnost, že žalobkyně byla omezena v běžném způsobu více dnů, jak tvrdí žalobkyně, ze spisu nikterak nevyplývá. Nadto je zřejmé, že i trestní soud vzal při svém hodnocení v potaz skutečnost, že žalobkyně svou pracovní neschopnost ukončila dobrovolně po osmi dnech a následně si na zotavení vybrala dalších 7 dnů dovolené. Právě takovým postupem dospěl k závěru, že žalobkyně byla na běžném způsobu života omezena pět dnů v důsledku hospitalizace a dalších nejméně 10 dnů v důsledku domácího ošetření (tj. nejméně 15 dnů). Tento závěr pak logicky musel přijmout i žalovaný.
50. Lze shrnout, že ze skutečností uvedených v rozsudku Městského soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 46 T 6/2017 ani z jiných listin či důkazů nebylo možné dojít k závěru, že by žalobkyni bylo v souvislosti s trestným činem způsobeno ublížení na zdraví ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, jestliže konstatoval, že žalobkyni nelze považovat podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů za oběť, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví, jelikož ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů nebyla omezena v obvyklém způsobu života po dobu nejméně tří týdnů.

51. Dále žalobkyně namítala, že splňuje taktéž podmínky stanovené v § 24 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestných činů, jelikož jí byla způsobena těžká újma na zdraví spočívající ve smyslu § 122 odst. 2 písm. f) trestního zákoníku v zohyždění způsobeném hlubokou ranou kousnutím v oblasti dolního rtu v délce asi 2 cm a kousnutím v předsíni ústní v oblasti uzdičky v délce asi 1 cm.
52. Lze připustit, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí touto skutečností, tedy tvrzeným zohyžděním obličeje žalované nezabýval, avšak činil tak z pochopitelných důvodů. Jak již soud uvedl výše, žalovaný byl při rozhodování o žádosti žalobkyně vázán pravomocným rozsudkem trestního soudu, který konstatoval, že žalobkyně se dne 5. 2. 2017 stala obětí zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Z této právní kvalifikace a taktéž z odůvodnění trestního rozhodnutí je zřejmé, že trestní soud nedospěl k závěru, že by žalobkyni byla způsobena těžká újma na zdraví, resp. že by došlo k zohyždění jejího obličeje ve smyslu § 122 odst. 2 písm. f) trestního zákoníku. Žalovaný jakožto správní orgán nemohl nad rámec trestního rozsudku konstatovat, že odsouzený se vůči žalobkyni dopustil jednání spočívajícího v těžkém ublížení na zdraví ve smyslu § 24 odst. 3 písm. f) zákona o obětech trestných činů.
53. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně namítla, že žalovaný opomněl tu skutečnost, že podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů má na peněžitou pomoc právo rovněž oběť trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, za kterou se žalobkyně považuje.
54. Přestože nelze vyloučit, že by žalobkyně mohla být obětí ve smyslu § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů, nebylo účelné, aby se touto skutečností žalovaný dopodrobna zabýval za situace, kdy žalobkyně v řízení neprokázala žádné výdaje, jež by vynaložila na úhradu nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy. To je v dané věci zcela zásadní, protože osobě, kterou lze považovat za oběť ve smyslu § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů, nenáleží peněžitá pomoc v paušální částce, jako je tomu v případě obětí podle § 28 odst. 1 písm. a) až c) zákona o obětech trestných činů, ale v konkrétní částce (až do celkové výše 50 000 Kč), jestliže osoba (oběť) doloží, že ji vynaložila právě na úhradu nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy.
55. Ze spisového materiálu ani z nyní podané žaloby však nevyplývá, že by žalobkyně vynaložila nějaké finanční prostředky za účelem poskytnutí odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby. Žalobkyně nedoložila žádné vystavené faktury či účtenky nebo jiná potvrzení, které by potvrzovaly úhradu takovýchto nákladů. Proto nebylo účelné, aby žalovaný skutečnost, zda lze žalobkyni považovat za oběť podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů, v napadeném rozhodnutí blíže rozebíral a odůvodňoval, jelikož vzhledem k tomu, že žalobkyni nevznikly prokazatelné výdaje související s poskytnutím odborných služeb zaměřených na nápravu vzniklé nemajetkové újmy, nemohl žalobkyni vzniknout ani nárok na vyplacení peněžitě pomoci ve smyslu § 24 odst. 1 písm. d) a § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů.
56. V **pátém žalobním bodě** žalobkyně namítla, že nemohou obstát tvrzení žalovaného, že nevyhledala odbornou pomoc, a že pro přiznání nemajetkové újmy za zásah

do osobnostních práv se v případě trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nevyžaduje vznik posttraumatické stresové poruchy.

57. V této souvislosti lze opětovně odkázat na vázanost žalovaného pravomocným trestním rozsudkem. Žalovaný v této souvislosti zohlednil, že žalobkyni byla způsobena lehká psychická újma, u níž nebylo třeba odborné psychiatrické a psychologické pomoci, přičemž tato duševní porucha nenaplnňuje znaky ublížení na zdraví ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o obětech trestných činů. Toto zjištění vychází z odůvodnění rozsudku Městského soudu ze dne 15. 8. 2017, č.j. 46 T 6/2017-579 a zejména ze znaleckého posudku ze dne 17. 3. 2017 vypracovaného MUDr. D. K., znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, jehož kopie je součástí správního spisu. Pokud žalobkyně v následujícím období docházela k odborníkovi, toto již ze znaleckého posudku, resp. z rozsudku trestního soudu není zjevné. Žalobkyně sice v žalobě uvedla, že opakovaně (pětkrát) absolvovala pět sezení v Bílém kruhu bezpečí, avšak nedoložila správnímu orgánu žádné výdaje, které jí v důsledku toho vznikly a které by ji opravňovaly nárokovat úhradu nákladů spojených s poskytnutím odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů. Nadto je třeba uvést, že Bílý kruh bezpečí je organizace poskytující odbornou, diskrétní a bezplatnou pomoc obětem trestných činů.
58. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně odbornou pomoc nevyhledala, vycházel při tomto konstatování z rozsudku Městského soudu ze dne 15. 8. 2017, č.j. 46 T 6/2017-579, kterým byl vázán. Žalovaný neměl žádnou informaci o tom, že by žalobkyně jakoukoliv odbornou činnost vyhledala, ani o nákladech, které jí tím měly vzniknout. K tomu lze podotknout, že v rámci řízení o žádosti bylo dne 15. 11. 2019 vydáno oznámení o ukončení dokazování spojené s poučením žalobkyně o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, popř. navrhnout jejich doplnění. Žalobkyně však žádné podklady prokazující vynaložení nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy neoznačila. Až v žalobě uvedla, že odbornou pomoc vyhledala, a nemůže tak klást k tíži žalovanému, že tuto informaci, se kterou nebyl seznámen, v napadeném rozhodnutí nezohlednil. Nicméně, jak soud již uvedl výše, žalobkyně dle vlastních tvrzení navštěvovala poradnu bezplatnou, a nemohly jí tak vzniknout náklady, na jejichž úhradu by jí bylo možné přiznat peněžitou pomoc podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů.
59. Ze žalobkyní zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sice vyplývá, že pro přiznání nemajetkové újmy za zásah do osobnostních práv se v případě trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nevyžaduje vznik posttraumatické stresové poruchy, avšak tato skutečnost již byla zohledněna v trestním rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2017, č. j. 46 T 6/2017-579, kterým byla žalobkyni nemajetková újma přiznána. Žalovaný však musel při rozhodování o žádosti žalobkyně postupovat podle pravidel pro přiznání peněžitě pomoci, jež jsou uvedena v zákoně o obětech trestných činů.
60. Závěrem soud uvádí, že v žádném případě nehodlá zlehčovat žalobkyni prožité utrpení, které jí bylo způsobeno trestnou činností. Při rozhodování v dané věci je však soud, obdobně jako žalovaný, striktně vázán zákonnými mantinely, za kterých je možné peněžitou náhradu oběti trestného činu na základě zákona o obětech trestného činu přiznat. Zákonem zcela jednoznačně stanovená pravidla není žalovaný ani soud oprávněn jakkoliv modifikovat. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než přisvědčit závěru žalovaného, že žalobkyně

zákonem stanovené podmínky pro přiznání peněžité pomoci obětem trestných činů objektivně nesplnila, a její žádosti tak nemohlo být vyhověno.

IV. Závěr a náklady řízení

61. Soud neshledal žalobou důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
62. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. listopadu 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu